

РЕШЕНИЕ

№ 2309

гр. София, 07.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 01.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **9945** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.118 от КСО и е образувано по жалба на Ц. А. В., чрез адв.А. Н. Ж. от САК, срещу Решение № 1040-21-330/23.03.2021г на Директора на ТП на НОИ - С. град, с което е отхвърлена като неоснователна жалбата на Ц. В. и потвърдено Разпореждане № РВ-3-21-00853124/17.12.2021г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ С. – град, с което на основание чл. 114, ал. 1 и 3 КСО и във връзка с нарушение на чл. 46, ал. 3 КСО е разпоредено възстановяване от жалбоподателката на недобросъвестно получени за периода от 22.01.2018г. до 14.09.2018г. парични обезщетения поради общо заболяване, парично обезщетение за гледане на болен член от семейството и карантина, в размер на общо 1 102,84 лв., от които 886,08 лв. главница и 216,76 лв. дължима лихва от датата на неправомерно полученото обезщетение до датата на разпореждането.

В жалбата се иска отмяна на решението, поради противоречието му с материалния закон и несъответствието му с действителното фактическо положение, както и поради нарушение на административно-производствените правила. Сочи се, че както в обжалваното решение, така и в потвърденото с него разпореждане, са изложени мотиви, основани на предположения, без конкретни факти и обстоятелства за наличието на упражнявана от жалбоподателката трудова дейност за периодите на временна нетрудоспособност по договора за управление и контрол. Поддържа се, че не е безспорно установено, че жалбоподателката е действала недобросъвестно при получаване на обезщетенията по болничните листове, като подаването на данни по

реда на чл.5 ал.4 от КСО не е достатъчно основание за да се приеме, че жалбоподателката е упражнявала трудова дейност. Иска отмяна на акта като незаконосъобразен.

В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателката се явява лично и с процесуален представител – адв.Ж., който поддържа жалбата. Представя писмени доказателства и поддържа искането си за допускане до разпит на свидетел, уважено от съда. Твърди, че за периода, за който жалбоподателката е получила обезщетение по болничните листове, тя не е осъществявала дейност по управление на дружеството и по договор за управление и контрол. Оспорва достоверността (съдържанието и верността) на представените от ответника с административната преписка удостоверения от [фирма] Приложения № 9 към чл.8 ал.1 и чл.11 ал.1 по отношение на удостовереното в тях обстоятелство, че жалбоподателката е работила определен брой дни в дружеството. Представя договор за управление от 01.05.2017г., сключен между [фирма] [населено място], и Ц. А. В., с който същата приема да управлява дружеството, считано от 01.05.2017г., срещу възнаграждение, определено ежегодно от Общото събрание на дружеството. В позиция по същество моли да се отмени оспорения акт. Претендира разноски за заплатено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие.

Ответникът по жалбата - директор на ТП на НОИ С. - град, чрез процесуалния си представител – юриконсулт Д.В., оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ по съображения, изложено подробно в оспореното решение. Претендира юриконсултско възнаграждение.

В съдебното производство са приети като доказателства представените с административната преписка писмени доказателства, разпитан като свидетел е А. Т. – баща на жалбоподателката, приет като доказателство е представен от жалбоподателката Договор за управление от 01.05.2017г., сключен между нея и [фирма].

Административен съд София - град, като взе становищата на страните и събраните в производството доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена в преклузивния срок за обжалване /решението на директора на ТП на НОИ С. – град е връчено на жалбоподателката на 02.04.2021 г., а жалбата срещу акта е подадена в съда на 15.04.2021г./, срещу акт, подлежащ на обжалване, съгласно разпоредбата на чл. 118 КСО и от лице с правен интерес, което е адресат на акта. Предвид изложеното съдът намира жалбата за допустима за разглеждане.

Установява се от доказателствата, представени с административната преписка, че от осигурителя [фирма], ЕИК[ЕИК], за Ц. А. В., в ТП на НОИ - С. град са представени Удостоверения, приложения № 9 по болнични листове за временна неработоспособност с № Е20171508440 за периода от 22.01.2018 г. до 31.01.2018 г. вкл., № Е20171051594 за периода от 12.02.2018 г. до 16.02.2018 г. вкл., №Е20171051610 за периода от 17.02.2018 г. до 23.02.2018 г. вкл., №Е20178635966 за периода от 15.03.2018 г. до 23.03.2018 г. вкл., № Е 20171051674 за периода от 10.04.2018 г. до 13.04.2018 г. вкл., №Е20171051791 за периода от 03.09.2018 г. до 07.09.2018 г. вкл. и № Е20171051801 за периода от 08.09.2018 г. до 14.09.2018 г. вкл. (л.49-62 от а.д.4098/2021г.)

Съобразно данните, подадени за Ц. А. В. като самоосигуряващо се лице от осигурителя [фирма], ЕИК[ЕИК], по реда на чл. 5. ал. 4 от КСО, за месец януари

2018 г. за лицето са отразени: 14 отработени дни и 8 дни с право на парично обезщетение по реда на чл. 40. ал. 1 от КСО. За месец февруари 2018 г. за лицето са отразени: 10 отработени дни и 10 дни с право на парично обезщетение по реда на чл. 40. ал. 1 от КСО. За месец март 2018 г. за лицето са отразени: 14 отработени дни и 7 дни с право на парично обезщетение по реда на чл. 40, ал. 1 от КСО, за месец април 2018 г. за лицето са отразени: 15 отработени дни и 4 дни с право на парично обезщетение по реда на чл. 40. ал. 1 от КСО и за месец септември 2018 г. за лицето са отразени: 3 отработени дни, 9 дни с право на парично обезщетение по реда на чл. 40, ал. 1 от КСО. с последен ден в осигуряването 19.09.2018 г.

По реда на Наредбата за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване, на жалбоподателката Ц. А. В. са изплатени парични обезщетения за 33 работни дни в размер на 885.19 лв.

Същевременно, след изплащане на паричното обезщетение по посочените по-горе болнични листове, по реда на чл.5 ал.4 от КСО, са подадени данни от осигурителя [фирма] за месец януари 2018г. с вписани 22 работни дни по Договор за управление от 01.05.2017г. с осигурителни вноски, без дни във временна нетрудоспособност, за месец февруари 2018г. са подадени данни за 20 работни дни по договор за управление и контрол с осигурителни вноски без дни във временна нетрудоспособност, за месец март 2018г. са подадени данни за 21 работни дни по Договор за управление и контрол с осигурителни вноски без дни във временна нетрудоспособност,, за месец април 2018г. са вписани данни за 19 работни дни по Договор за управление и контрол с осигурителни вноски без дни във временна нетрудоспособност и за месец септември 2018г. са вписани 18 работни дни по Договор за управление и контрол с осигурителни вноски без дни във временна нетрудоспособност. С подаването на тази информация, от осигурителя е декларирано че жалбоподателката упражнява трудова дейност по договор за управление и контрол, което е основание за осигуряване за общо заболяване и майчинство.

При изложените обстоятелства от административния орган е прието, че не е налице основание за изплащане на обезщетение за временна нетрудоспособност на жалбоподателката, доколкото такава обезщетение не се изплаща на лица, упражняващи трудова дейност, която е основание за осигуряване за общо заболяване и майчинство, за периодите, за които са издадени актове от здравните органи.

При тези констатации е издадено Разпореждане № РВ-3-21-00853124 от 17.12.2020г., с което, на основание чл.114 ал.1 и 3 от КСО, е разпоредено жалбоподателката да възстанови недобросъвестно получените парични обезщетения, поради общо заболяване и за гледане на болен член на семейството и карантина, по посочените по-горе болнични листове, в размер на 1102,84 лв. от които 886,08 лв. главница и 216,76 лв. лихва.

Срещу разпореждането Ц. В. подала възражение до ръководителя на контрола на разходите по ДОО в ТП на НОИ С. град. Във възражението описала, че по повод кандидатстване за кредит през месец май 2018г., с решение на Общото събрание на [фирма] на което дружество е управител, е взето решение да се осигурява и по договор за управление, считано от 01.01.2018г., в която връзка са подадени декларации, както с код „12“, като самоосигуряващо се лице, така и с код „10“ като управител на дружество с договор за управление. Болничните листове са били подадени в НОИ в партидата ѝ като самоосигуряващо се лице с код 12, доколкото били издадени в 1 екземпляр и към момента на издаването им не е било възникнало

основанието за осигуряване с код „10“ , а и обезщетението по болничните листове вече й било изплатено. Във възражението си посочила, че за целия процесен период е декларирала и внасяла осигурителни вноски, както с код „10“, "за изпълнители по договори за управление и контрол на търговски дружества", попадащи в хипотезата на чл. 4, ал. 1, т. 7 от Кодекса за социално осигуряване, така и с код 12.

Осигурителят [фирма], ЕИК[ЕИК] е регистриран в Търговския регистър на 24.08.2012 г. със съдружници - Ц. А. В. и Н. В. В., със седалище и адрес на управление: [населено място] хан, ул. „Здравец“ № 13. При регистрацията на дружеството като управител е вписана Ц. В.. Ц. В. е управител на дружеството до 21.11.2019г., когато е извършена промяна в правната форма на дружеството - от Дружество с ограничена отговорност в Еднолично дружество с ограничена отговорност с едноличен собственик и управител Р. И. Р. и седалище и адрес на управление в [населено място]. От публично достъпните данни за дружеството в Търговския регистър не се установява наличието на вписан договор за управление на дружеството (договор за прокура) по смисъла на чл.21 ал.1 от Търговския закон, сключен между [фирма] и Ц. В..

Във вр. с подаденото възражение от Ц. В., с писмо № 1054-20-1/18.01.2021г. на ТП на НОИ С. – град (л.21 от а.д.4098/2021г.) е поискано от ТП на НОИ П. извършването на проверка на осигурителя [фирма] П., при която да се установи дали жалбоподателката има начислени / изплатени възнаграждения като лице, осигуряващо се като управител с код „10“ от 01.01.2018г. За резултата от проверката е съставен Констативен протокол № КВ-5-15-00888903/05.03.2021г. на ТП на НОИ П., съобразно информацията в който проверка не е извършена, тъй като не е установен управителя на дружеството – Р. И. Р.. За същият е установено, че е напуснал страната на 08.09.2020г. и до момента на проверката не се е завръщал в България.

Извършена е допълнителна проверка в информационната система на НОИ и е установено, че Ц. А. В. на 04.09.2018 г. е подала в НАП Декларация за прекратяване на самоосигуряването през [фирма], ЕИК:[ЕИК]. считано от 20.09.2018 г. От проверката в електронния регистър на болничните листове и решенията по обжалването им, за периода от 22.01.2018 г. до 14.09.2018 г. вкл., няма представени болнични листове от осигурителя [фирма]. ЕИК:[ЕИК] за жалбоподателката В. като лице, което се осигурява по договор за управление и контрол. В регистър на осигурените лица, за жалбоподателката са подадени данни по реда на чл.5 ал.4 от КСО от [фирма], с пълни отработени дни за м.01.2018 г.. м.02.2018 г.. м.03.2018 г., м.04.2018 г. и м.09.2018 г., с което е декларирано, че същата е упражнявала трудова дейност по договор за управление и контрол, която с основание за осигуряване за общо заболяване и майчинство.

При тези установявания и поради обстоятелството, че от [фирма] за Ц. В. са били подадени данни по реда на чл.5 ал.4 от КСО с пълни отработени месеци по договор за управление и контрол за м.01-04.2018г. вкл. и за м.09.2018г., без дни във временна нетрудоспособност, решаващият орган е приел, че издаденото Разпореждане № РВ-3-21-00853124/17.12.2021г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ С. – град е законосъобразно, като жалбата срещу същото е отхвърлена като неоснователна.

Съгласно чл. 4 ал. 1. т. 1 от КСО задължително осигурени за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест и безработица по този кодекс са работниците и

служителите независимо от характера на работата, от начина на заплащането и от източника на финансиране, с изключение на лицата по чл. 4а. ал. 1: лицата, включени в програми а подкрепа на майчинството и насърчаване на заетостта, не се осигуряват за безработица, ако това е предвидено в съответната програма.

В чл. 2, ал. 1 от Наредбата за реда за представяне в Националния осигурителен институт на данните от издадените болнични листове и решенията по обжалването им е регламентирано, че данните, съдържащи се в издадените болнични листове, се представят в НОИ от:

1. лекуващите лекари/лекари по дентална медицина - лично или чрез лечебните заведения, в които осъществяват дейност;
2. лекарските консултативни комисии (ЛКК) - чрез лечебните заведения, към които са създадени.

Разпоредбата на чл. 8. ал. 1 от Наредбата за медицинската експертиза, постановява, че на осигурените лица, които работят при повече от един работодател/осигурител, се издава повече от един екземпляр на болничния лист за представяне пред всеки от тях. В графа "бележки" на болничния лист се изписва броят на работодателите или осигурителите, за които е издаден. Подобно вписване на жалбоподателката не е извършено, тъй като към момента на издаването на болничните листове тя не е работила при повече от един работодател/осигурител.

Нормата на чл.46 ал.3 от КСО сочи, че парично обезщетение за временна неработоспособност и за бременност и раждане не се изплаща на лица, упражняващи трудова дейност, която е основание за осигуряване за общо заболяване и майчинство през периодите, за които са издадени актове от здравните органи. Съгласно чл.54к от КСО отпускането и изчисляването на паричните обезщетения за временна неработоспособност, трудоустрояване, бременност и раждане и за отглеждане на малко дете и помощите от държавното обществено осигуряване, се извършват въз основа на данните по чл. 5. ал. 4. т. 1 и чл. 33. т. 12, както и на данните, декларирани в подадените документи за изплащане на обезщетенията и помощите по ДОО, при условия и по ред, определени с акт на МС.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ.

С § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО е дадена легалната дефиниция на понятието "Осигурено лице", съгласно която това е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. От съдържанието на цитираното определение за "осигурено лице" следва, че едно от условията, на които трябва да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от КСО.

В производството, от страна на жалбоподателката бе представен Договор за управление от 01.05.2017г., сключен между [фирма] и Ц. В., съгласно който В. приема да управлява дружеството, считано от 01.05.2017г. срещу брутно месечно възнаграждение, определяно ежегодно от Общото събрание на дружеството. Договорът има съдържанието (с оглед правата и задълженията, посочени в него) на договор по чл.21 от Търговски закон, но в производството не са представени доказателства за упълномощаването на В. с правата на прокурист с нотариално заверени подписи, съгласно изискванията на чл.21 ал.1 от ТЗ. Договор по чл.21 от ТЗ

не е вписан по партидата на дружеството в Търговския регистър. Вписването на подобен договор има само декларативното действие по смисъла на чл.7 ал.2 от Закона за Търговския регистър, за разлика от вписването на управител на търговско дружество, което съгласно чл.140 ал.4 от ТЗ има конститутивен ефект.

В съдебното производство, в качеството на свидетел е разпитан А. Т. – баща на жалбоподателката. Свидетелят Т. живее в [населено място], а жалбоподателката – в [населено място] хан. Свидетелят установява, че дъщеря му, в момент на боледуване на нея или на детето ѝ, не е работила, а се е грижила за себе си и детето си. Известно му е, че дъщеря му и съпругът ѝ имат транспортна фирма – „Ф. лес“, в която дъщеря му се занимавала с организацията на товари.

В съдебното производство пълномощникът на жалбоподателката направи искане за откриване на производство по реда на чл.193 ал.1 от ГПК за оспорване на съдържанието на представените с административната преписка от ответника удостоверения от [фирма] до ТП на НОИ, относно удостоверения в същите брой работни дни на жалбоподателката. Искането за откриване на производство по чл.193 от ГПК по отношение на въпросните удостоверения бе отхвърлено от съда. В тази връзка съдът отбелязва и, че представените удостоверения от ответника представляват Приложение 9 към чл.8 ал.1 и чл.11 ал.1, което се попълва и представя от осигурителите – за осигурените при тях лица; от самоосигуряващите се лица – когато не са собственици или съдружници в търговски дружества. Удостоверението не представлява официален документ, а частен свидетелстващ документ, който не се ползва с материална доказателствена сила, поради което неговата вярност, т.е. съответствието на материализираното в него изявление с обективната действителност, не може да се оборва по реда на чл. 193 от ГПК. Когато частният документ удостоверява неизгодни за издателя си факти, твърдението, че признатият от издателя факт всъщност не се е осъществил, не е оспорване истинността на документа /защото не се оспорва, че обективираното в него изявление е направено/, а оспорване на неговото съдържание по смисъла на чл. 164, ал. 1, т. 6 от ГПК. В конкретния случай представените удостоверения установяват брой дни във временна нетрудоспособност на жалбоподателката за посочените в тях периоди, в които същата е била нетрудоспособна, докато се осигурявала като самоосигуряващо се лице. Представените от ответника с преписката удостоверения в действителност установяват изгодни за издателя му факти, за които със съгласието на ответника бяха допуснати и свидетелски показания. Съдържанието на представените удостоверения не бе опровергано в съдебното производство, поради което и съдът ги кредитира.

По делото е налична справка за актуалното състояние на трудовите

договори на жалбоподателката (л.13-15), от съдържанието на която за периодите на временна нетрудоспособност на жалбоподателката през 2018г., няма вписани от осигурител трудови договори. От представената Справка за деклариран вид осигуряване от самоосигуряващи се лица за жалбоподателката се установява, че от 24.10.2017г. тя се осигурява като съдружник в О. – до 20.09.2018г. Данните в справката от регистъра за осигурените лица (л.42) установяват, че с код осигурен „10“ - "управление и контрол на търговско дружество" В. се е осигурявала за периода м.01.-м.12.2018г. за пълен месец работни дни и на 1500 лв. осигурителен доход. Същата с правка установява, че с код „12“ за вид осигурен – „самоосигуряващо се лице“ В. се е осигурявала за месеците от януари до септември 2018г. вкл., с отразени за съответните месеци дни в болнични.

В производството, от страна на ответника, съобразно разпределението на доказателствената тежест, не са ангажирани доказателства, че през периодите на временна нетрудоспособност, жалбоподателката е осъществявала дейност по договор за управление по смисъла на чл.21 от Търговския закон. Заплащането на осигурителни вноски от осигурител, с основание договор за управление и контрол, не установява безспорно упражняването на такава дейност на лицето, за което са внесени осигурителни вноски. Осигурено лице, съгласно пар.1 т.3 от ДР на КСО е физическо лице което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност, съгласно чл. 10, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1 - 3 и 5. Самоосигуряващите се лица се смятат за осигурени за времето, през което са внесени дължимите осигурителни вноски по чл. 6, ал. 8, а лицата по чл. 4а се смятат за осигурени за времето, през което са внесени дължимите осигурителни вноски. От страна на ответника не са ангажирани доказателства за упражняването на трудова дейност от страна на жалбоподателката по договор за управление и контрол, която е една от предпоставките за възникването на осигурително правоотношение.

Съдът приема и, че вписването или липсата на такова в Търговския регистър на назначено на длъжност „управител“ лице, не може да замести липсата на доказателства за реално извършвана дейност от страна на жалбоподателката като търговски управител, по смисъла на чл.21 от ТЗ. По делото не са приобщени първични или други документи от счетоводството на търговеца – [фирма], респ. и от [фирма], които недвусмислено да сочат за личното участие на Ц. В. в осъществяването от

дружеството дейност или в изпълнението на управленски или представителни функции през периода, през който е получавала обезщетение за временна нетрудоспособност.

С разпоредбата на чл. 46, ал. 3 КСО е въведен един от изчерпателно изброените от законодателя правоизключващи юридически факти за изплащане на парично обезщетение за временна неработоспособност и за бременност и раждане, забраняващ отпускането и изплащането на такова за лица, упражняващи трудова дейност, която е основание за осигуряване за общо заболяване и майчинство през периодите, за които са издадени актове от здравните органи. Доказателствата по делото не установяват изпълнен фактически състав на посочената норма, доколкото същите не потвърждават изводите на административния орган за недобросъвестност на жалбоподателката. Както вече бе посочено – не са събрани доказателства в производството, както за упражнявана дейност, основание за осигуряване по договор за управление, така и за отклонение на жалбоподателката и за неспазване на режима, определен от здравните органи в посочените болнични листове.

С оглед на изложеното съдът приема, че липсват доказателства сочещи наличие на недобросъвестно поведение на Ц. В., а единствено внасянето на осигурителни вноски, без упражняването на трудова дейност, не е достатъчно, за да се счита едно лице за осигурено.

Поради това, в конкретния случай жалбоподателката не може да се счита за осигурено лице по договора за управление и контрол, като, както вече бе посочено, вписването или липсата на такова в Търговския регистър на назначено на длъжност „управител“ лице, не може да бъде самостоятелен аргумент в полза на направения извод за недобросъвестност в оспореното решение, както и не може да замести липсата на доказателства за реално извършвана дейност от жалбоподателката, основание за осигуряването ѝ по договор за управление.

С оглед на изложените съображения съдът приема, че не са налице кумулативно изискуемите материалноправни предпоставки, съдържащи се в чл. 114, ал. 1 КСО. Съгласно трайно установената непротиворечива практика на Върховния административен съд, недобросъвестността не се предполага, а трябва да бъде установена, като доказателствената тежест се носи от издателя на административния акт. В оспореното решение по чл. 117, ал. 3 от КСО, което е предмет на пряк съдебен контрол, а също и в потвърденото с него разпореждане, липсват мотиви, обосноваващи недобросъвестност на жалбоподателката и съответно - основанието по чл. 114, ал. 1 от КСО. Не са посочени извършени от осигуреното лице действия в нарушение или заобикаляне на закона, или поведение, целящо

да подведе и заблуди административния орган относно осигурителните му права.

Решението на директора на ТП на НОИ С. – град следва да бъде отменено, като постановено в противоречие с материалния закон, както и потвърденото с него Разпореждане № РВ-3-21-00853124/17.12.2021г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ С. – град, с което на основание чл. 114, ал. 1 и 3 КСО и във връзка с нарушение на чл. 46, ал. 3 КСО е разпоредено възстановяване от жалбоподателката на недобросъвестно получени за периода от 22.01.2018г. до 14.09.2018г. парични обезщетения поради общо заболяване, парично обезщетение за гледане на болен член от семейството и карантина, в размер на общо 1 102,84 лв., от които 886,08 лв. главница и 216,76 лв. дължима лихва от датата на неправомерно полученото обезщетение до датата на разпореждането.

При този изход на спора е основателна претенцията за разноски на жалбоподателката, като ответника следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателката направените от нея разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд София – град, 6б състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 1040-21-330/23.03.2021г на Директора на ТП на НОИ - С. град, с което е отхвърлена като неоснователна жалбата на Ц. В. и потвърдено Разпореждане № РВ-3-21-00853124/17.12.2021г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ С. – град, с което на основание чл. 114, ал. 1 и 3 КСО и във връзка с нарушение на чл. 46, ал. 3 КСО е разпоредено възстановяване от жалбоподателката на недобросъвестно получени за периода от 22.01.2018г. до 14.09.2018г. парични обезщетения поради общо заболяване, парично обезщетение за гледане на болен член от семейството и карантина, в размер на общо 1 102,84 лв., от които 886,08 лв. главница и 216,76 лв. дължима лихва от датата на неправомерно полученото обезщетение до датата на разпореждането.

ОСЪЖДА ТП на НОИ С. – град да заплати на Ц. А. В., ЕГН [ЕГН], направените в производството разноски в размер на 400 лв.

Решението не подлежи на обжалване, съгласно чл.119 от Кодекса за социално осигуряване.

СЪДИЯ: